

[Ministeren for offentlige arbejder.]

anbefales, da man her hurtigt når den grænse, hvor det økonomiske ansvar forflygtiges. Lettelser må snarere ligge på vejfundsområdet ved en forøgelse af tilskudsprocenten til visse arbejder f. eks. på hovedvejene udover de 85 pct. Det må herved erindres, at 85 pct.-reglen allerede synes ugunstigere for amterne end tidligere tiders regel med 50 pct.s tilskud, idet tilskuddet dengang kunne medregnes i de regnskabsmæssige vejudgifter, således at amterne ud fra en vis betragtningsmåde i enkelte tilfælde kunne komme op over 100 pct.s dækning.

At loven af 1932 er forældet, kan vi hurtigt blive enige om, og jeg har også gentagne gange personlig forsøgt at få fordelingsreglerne taget ud til særskilt behandling og færdiggørelse af den siddende motorkommission. Dette er imidlertid stødt på modstand fra anden side. Når man nu fra motorfolkernes side med tilslutning ganske sikkert fra andre sider går stærkt i rette med dette forslags fremkomst, forinden motorkommissionen har afgivet betænkning, så forstår jeg naturligvis meget godt dette, men må samtidig indrømme, at de nuværende former for fordeling af motorafgifterne er håbløst umulige og hurtigst muligt bør afløses. Da den siddende motorkommission netop nærmere undersøger de forskellige principielle muligheder og formentlig vil underbygge sine resultater med et betydeligt materiale, må det anbefales at søge kommissionens betænkning på dette område fremskyndet, idet dens materiale og eventuelle resultater burde stilles til rådighed for det i anledning af nærværende lovforslag formentlig nedsatte udvalg.

Forslagsstilleren (Edvard Sørensen): Inden jeg går over til at svare på noget af det, som ministeren nu har fremsat her, vil jeg gerne give en begrundelse for lovforslagets fremkomst, og jeg vil også gerne, da jeg har fremsat forslaget skriftligt, give en begrundelse for nogle af de ting, der findes i forslaget.

Begrundelsen for forslaget er, som ministeren også var inde på nu, den uheldige fordelingsform i loven af 1932, en fordelingsform, som forlængst har overlevet sig selv. De regler, der findes i loven af 1932,

er dels uensartede, dels er de på mange måder urimelige. Det er jo sådan, at København og Frederiksberg får en procent-sats af det provenu, der er, uden hensyn til, hvilke vejudgifter man der har haft. I købstæderne får man $\frac{2}{3}$ af provenuet i henhold til vægtafgiften og $\frac{1}{3}$ i henhold til udgifter til visse gader og veje. For amternes vedkommende får man refusion for udgifter 6 år tilbage i tiden, for sognekommunerne for 3 år tilbage i tiden.

Ved siden heraf var bestemmelserne om vejfundsarbejderne således, at man kunne få 50 pct.s tilskud, men man kunne anmelde det hele til refusion, d. v. s. at man i alt fald teoretisk kunne få over 100 pct.s dækning. Det sidste forhold er for en del år siden rettet ved en tekstanmærkning, og man er gået over til at give det, der står i lovforslaget her: 85 pct.s dækning. Dertil kommer, at det ikke klart er afgrænset i den gamle lov, hvad der er vejudgifter, og efterhånden som udviklingen er skredet fremad, er det blevet nødvendigt, at dette bliver ret klart og skarpt afgrænset.

Spørgsmålet er ikke af ny dato; det er rejst fra mange forskellige sider, og det blev også taget op i vejudvalget af 1940 sammen med andre love, der angår vejvæsenet. Vejudvalget af 1940 har afgivet en betænkning, og man kan vel sige, at man fra alle sider var enig om, at det gamle grundlag duede ikke, man måtte over til andre regler for fordelingen. Det, man hæftede sig ved i flertallets forslag dengang, var en tredeling, hvorefter man fordelte $\frac{1}{3}$ efter vejudgifter, $\frac{1}{3}$ efter folketal og $\frac{1}{3}$ efter vej-længde, men hele det arbejde, der blev gjort i vejudvalget af 1940, har jo ikke givet resultat i form af en ny lovgivning.

Så kom krigen, og vi husker, hvordan udviklingen var under krigen. Der kom ingen motorafgifter ind, og for at vejvæsenet ikke fuldstændig skulle forsømmes, måtte man fra statens side give et tilskud eller et lån, som det var, på 40 mill. kr. om året. Da krigen var overstået, fik man ret hurtigt afviklet den gæld, man havde, og nu var tiden kommet, hvor man kunne vente at den gamle lovs bestemmelser trådte i kraft, men det mente man ikke fra flertallets side her i rigsdagen kunne lade sig gøre, og derfor har vi siden den tid levet på en fordeling i henhold til tekstanmærkninger.